

IEILA LEIMALA

PIENI
TUSLAINEN

***pienen TULIAISEN julkaisen äitini lukuisten
kehotusten kannustamana ja omistan tämän
hänelle***

Olen rakastunut omiin runoihini. Kun luen niitä, koen vanhat tapahtumat ja tunteet uudelleen.

Koko aikuisikäni olen runoillut. Runoni syntyvät spontaanisti erilaisissa tilanteissa: yksin, ryhmässä, uutisia katsellessa, tai vaikkapa innostavasta sanaparista. Olen kirjoittanut elämästä, arjesta, juhlasta, rakkaudesta, luonnosta, työstä.

Tuoksut tuovat runot lähelle; lähemmäksi kuin silmillä nähty ja korvilla kuultu. Sisäisiä maisemia katselen, kuuntelen rytmiä ja usein kirjoittaessani luen mielessäni tai ääneen. Käytän välimerkkejä aika omaperäisesti. Harvoin muutan mitään.

Osallistuin kerran Runo-Kaarina kilpailuun Autiot kadut-runokoosteella, se on mukana omana osanaan *pienessä TULIAISESSA*. Muut vuosien saatossa kirjoittamani runot löysin sieltä täältä vanhoista vihoistani, luentopapereista tai viime aikaiset puhelimen muistiinpanoista.

Ilman ystävääni Jaana Vuorisaloa ei olisi tullut valmista kirjaa ollenkaan; hän on kuunnellut, kommentoinut ja valanut uskoa. Hän on myös taittanut ja muotoillut *pienen TULIAISEN*. Sydämestäni kiitän Sinua Jaana.

Voi olla, että tämä julkinen koonti on ensimmäinen ja viimeinen. Voi myös olla toisin, sillä olen kirjoitellut pieniä anekdootteja lastemme ja lasten lasten elämästä. Ehkä julkaisen niitä joskus, kun olen ne ensin kadottanut ja sitten taas löytänyt.

Turussa 9.8.2022

Leila Leimala

***Mitä odotuksia
avaruudessa
maailmankaikkeuden
keskellä on pienellä
ihmisellä
satojen sanojen
keskellä.***

Sisällysluettelo

Luku I

Luku II

Luku III

Luku IV

Luku V

Luku VI

Luku VII